

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 11 februari 1921 kl. 1 e. m.

*Utlåtande i anledning av väckt motion om ändring av 71 §
i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården.*

Närvarande: herrar von Sneidern, von Sydow, Carl E. Svensson, Petré, von Koch, Ivar Pettersson, Julin, Magnusson i Kalmar, Andersson i Knäppinge*, Karlsson i Gasabäck, Hagman, Magnusson i Skövde, Nilsson i Vibberbo, Carlsson i Solberga och Holmström.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 14, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Paulsen* föreslagit, att riksdagen ville besluta göra följande tillägg till 71 § i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården:

»I fattigvårdssamhälle, där fattigvårdsstyrelse ej har något arbete att anvisa sådan försörjningspliktig, som här ovan i denna § åsyftas, dömes den skyldige — efter anmälan av fattigvårdsstyrelsen — av Konungens befallningshavande till tvångsarbete. Där tvångsarbete ålägges, skall tiden därför bestämmas till minst en och högst sex månader.»

Motionären har därjämte anhållit, att vederbörande utskott i övrigt ville göra de ändringar i 1918 års fattigvårdslag, som i följd härav eventuellt kunde erfordras.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för ifrågåvarande förslag, tillåter utskottet sig hänvisa till motionen.

Utskottet.

Ehuru motivet till föreliggande motion — nämligen att förmå försunliga familjeförsörjare att fullgöra sin försörjningsplikt — obestriddigt är gott, kan utskottet likväl icke förorda motionen. Nu befintliga lagbestämmelser i ämnet äro baserade på att man endast i undantagsfall

skall tillgripa tvångsarbete och dessa bestämmelser torde hava befunnits tillräckligt effektiva i de kommuner — huvudsakligen de större städerna — där sådana arbetshem, som omförmälas i 33 § i lagen om fattigvården, redan inrättats. Införandet av de av motionären föreslagna bestämmelserna skulle givetvis verka därhän, att de försumliga familjeförsörjarna skulle kunna bli strängare behandlade i de kommuner, där arbetshem ännu icke inrättats, än i de kommuner, där dylika hem finnas. Ett dylikt system kan icke vara med rättvisa och billighet överensstämmande. Skulle motionärens förslag vinna bifall, skulle detsamma dock allenast bli ett provisorium och ett ganska kortvarigt sådant, då ju arbetshemmen enligt övergångsbestämmelserna i lagen skola vara färdiga senast den 1 januari 1929.

De av motionären påpekade olägenheterna avhjälpas därför genom att landsting och städer, så snart förhållandena härför äro lämpliga, färdigställa sina arbetshem, vilket icke torde behöva dröja till den 1 januari 1929. Utskottet vill i sammanhang härmed erinra därom, att det vid antagandet av fattigvårdslagen i princip fastslogs, att statsbidrag skulle utgå till såväl uppförande som driften av arbetshemmen. 1920 års riksdag har också på hemställan av Kungl. Maj:t å extra stat för innevarande år anvisat ett förslagsanslag å 100,000 kronor till beredande av statsbidrag till driftskostnaderna vid arbetshemmen, vilket bidrag, enligt vad Kungl. Maj:ts proposition i ämnet giver vid handen, avsetts att fördelas så, att 500 kronor för år skulle utbetalas för varje i arbetshem intagen person. I innevarande års statsverksproposition har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att å extra stat för år 1922 anvisa två förslagsanslag, vardera å 100,000 kronor, det ena för uppförande eller inrättande av arbetshem och det andra till driftskostnaderna vid arbetshemmen.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 februari 1921.

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL VON SNEIDERN.